

Grund til at jordplette Idealer, som Menneskeverdenen behøver for i det hele at drages opefter. Den, der vil være Kunstner, stiler bevidst mod ophøjet Grund, mod Enemærker, der ikke betrædes med Forventninger, laante fra Arbejdet paa den flade Mark eller fra Fragtfarten paa Landevejen. I al Fald, ingen sand Kunstner kommer til Kunstens kornfattige Højder i den Hensigt at omsætte dem i guldakset Agerland, — den, der gør det, maa være en tankeløs, der med utoede Hænder og jordslaaede Tanker indfinder sig til Festen, der er beredt Mennesker paa Kunstens Vidder.

Man kunde synes, at der ikke var nogen forhaanden-værende Anledning til at minde om den ret-trivielle Sandhed, at Ideal er et og materielt Velvære et andet; men der maa huskes paa, at vi Kvinder endnu ikke kan være naaet vidt nok til ikke at behøve Gentagelsen for os selv af 'saa-danne Elementarsætninger, hørende til menneskelig Børnelærdom — hvordan Mændenes Forhold her er, kommer ikke os ved. Komme vi som ny og længe borteholdte Deltagere i Mandens Gerning, saa komme vi paa den anden Side ogsaa uden den Slags Forudsætninger og Fordomme, som gammel Slendrian indfører i ethvert Samfund, og som ogsaa undskylder dette Samfunds Medlemmer, om de synes at se gennem en noget tætnet Luftkreds. For at sige det med rene Ord; Kvinden befinder sig i et umiddelbarere Forhold til Idealet, en ansvarsfuldere Stilling overhovedet end Mændene, midt i hvis travle Færd hun dukker op. Hun, der nys er traadt over Tærskelen ind til det store Arbejdssamfund, har ikke endnu Øjne og Ører fyldte af Markedets Skrig og Forvirring, hun kommer fra det stille Samfund udenfor mellem sig og sin Længsel. Det kan ikke være hendes Sag, naar hun stiller sig i Mylret, blot hurtigst muligt at rette sit ublændede Syn efter deres omkring hende, eller at ændre sin Røst efter Tonen paa Torvet. Det maa tværtimod være hendes Sag at give sig til Kende som et nyt og frisk Væsen i denne Dunstkreds, give til Kende, at hun kommer fra en Verden, hvor Tankerne færdes mellem Idealer, og hvor ingen haard Livets Skole har belært om, at det, i Virkeligheden, gælder om at omsætte og ophugge Idealerne i Pindebrænde.

Kvindelige Malere — der jo faktisk ikke ere synderlig velkomne paa Kunstmarkedet — kan da næppe føle det overflødigt at klare sig deres Stilling, netop i dens store Linier og med forstærket Alvor fornemme Kravet: at holde sig aarvaagne mod deres Ideal. Det vilde være en falsk Beskedenhed, om de vilde sige, at de kommer blot for at blive „lige“ med Manden. De maa tilstaa, at de komme med rigere